

[Erik Hansen.]

enig med forslagsstillerne i, at det naturligvis ikke forhindrer folketinget i at tage et initiativ i sagen. Men et andet spørgsmål er så, om det er klogt på nuværende tidspunkt, hvor udvalgsarbejdet ikke er tilendebragt, at gribe ind i sagen.

Kigger vi på denne lovgivning, ser vi, at det jo er sædvanen, at netop en lovgivning på dette område er i nøje overensstemmelse med arbejdsmarkedets parter. En ændring nu vil ikke være i overensstemmelse med arbejdsmarkedets parter.

Må jeg sige en anden ting, og det er, at det har været et gennemgående træk gennem snese af år, at samarbejdet mellem hovedorganisationerne finder sted inden for rammerne af et reguleret aftalesystem, som de selv har skabt det oprindelige fundament for. Jeg tænker her på septemberforliget af 1899 og den senere hovedaftale af 1960. At ændre disse regler uden tilskyndelse fra arbejdsmarkedets parter vil ikke efter det radikale venstres opfattelse gavne nogen part.

Jeg skal ikke her gå i enkeltheder med de fem punkter, som SF-forslaget rummer. Et enkelt af dem er i øvrigt nylig ændret, de andre har vi diskuteret så ofte, at det er svært at sige noget nyt om disse ting. Men jeg vil dog gerne have lov til at sige, at det radikale venstre altid har søgt at styrke de organer, der har søgt andre veje end den destruktive og ødelæggende arbejdskamp. Jeg vil også gerne have lov til at fremføre, at det ikke alene er de to parter i en arbejdskamp, det rammer; ofte rammer det den tredje part tungest.

Det radikale venstre kan ikke medvirke til at fremme de lovforslag, som her er fremsat.

Adam Møller (KF):

Man kan ikke påstå, at socialistisk folkeparti, der har fremsat det ene af de to foreliggende lovforslag, har nogen særlig heldig hånd med hensyn til tidspunktet, man fremsætter dette forslag på, i hvert fald ikke, hvis det er hensigten, at der skal nås et sagligt resultat med fremsættelsen af lovforslaget. Derimod kan det måske nok være heldigt, set fra det synspunkt, at man gerne vil have en vis uro på arbejdsmarkedet op til overenskomstforhandlingerne, at drage også disse spørgsmål ind i debatten.

Jeg kan som andre ordførere meget vel beklage, at prioriteringen af andre sager, som har haft meget stor vigtighed, har bevirket, at det nedsatte udvalg ikke endnu har kunnet tage stilling til de problemer, som strid i arbejdsmarkedets anliggender kan medføre, men vi må huske på, at der i dette udvalg er repræsenteret arbejdsmarkedets parter, og at det er disse arbejdsmarkedets parter, der endnu ikke er nået frem til en udtalelse om, hvilken lovgivning de ønsker på det pågældende område.

Vi er fra konservativ side fuldt ud klar over, som det også er fremhævet, at der er andre end arbejdsmarkedets parter, der udsættes for alvorlige belastninger, hvis uenighed på arbejdsmarkedet fører til konflikter og arbejdsstandsninger. Der er også en tredje part. Men selv om dette er tilfældet, må man vel nok sige, at det er helt urimeligt — man kunne næsten sige uanstændigt — hvis folketinget ville begynde at lovgive, før arbejdsmarkedets egne parter har fundet frem til, hvad de ønsker med den pågældende lovgivning. Derfor vil vi fra konservativ side afvente det resultat, der kommer af udvalgets arbejde. Jeg vil gerne slutte mig til de opfordringer, der har været til ministeren — og vi kan vel også give opfordringerne direkte til udvalget her fra folketingets talerstol — om, at man når frem til et resultat, så snart den nuværende overenskomstsituation er afsluttet, således at man i en rolig periode kan komme til at lovgive om det spørgsmål, der er i den pågældende lovgivning.

Jeg vil da ikke afvise, at der bør ske en ajourføring af visse bestemmelser. Det er da også muligt, at der må indføres nogle ændringer. Jeg tror, der både på arbejdsgiver-side og arbejdstagerside kan være ønske om noget sådant, men det er altså for tidligt endnu at lovgive på dette område.

Med hensyn til de konkrete ting, som fremhæves i slutningen af fremsættelsen fra socialistisk folkeparti, må jeg også sige, at jeg altså ingen anledning finder til på nuværende tidspunkt at gå ind i en realitetsdrøftelse af dem, men jeg vil dog gerne gøre den bemærkning, at jeg tror i øvrigt, at det konservative folkeparti og socialistisk folkeparti ville se ret forskelligt på løsningen af de fem problemer, der dér optrækkes. Vores sigte er så vidt muligt at undgå arbejdsstandsninger